

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ένα δραματικό επεισόδιο από τη ζωή της Ελισσάβετ της Αγγλίας. — Οι δύο άρσενες ρεβέρτες. — Πώς άγαπήθηκε η Βασίλισσα — Μεσοίαν κίς ραδιουργίες. — Το συμβολικό δακτυλίδι. — Κατοδική εις θάνατον. — Κάτω από το τσεκέρι του δημίου. — Ο άπιστος φίλος ο οποίος κέρμησα του Νέττινι ο μ. — Δάκρυα Βασιλείας. — «Τώρα πιά είναι άργά!...»

ΤΗΝ ιστορία της Αγγλίας άρχίζει με άξαιρετική γυναικεία μερμή — η βασίλισσα Ελισσάβετ. Ένω μικρή άκμή διαν διεδέχθη τον πατέρα της στο θρόνο, δεν θέλησε να παντρευθί και κατώρθωσε να κληρονομήσει τη χώρα της, σε περισσότερες τοροάσεις, με Ικανότητα που θα την έζηλευσαν πολλοί κυβερνήται λαών. Πολλά εινε τα δραστικά επεισόδια της ζωής της. Θα μεταφέρουμε εδώ ένα από τα πιο αίσθηματικά.

Η βασιλεία της Ελισσάβετ χαρακτηρίζεται από τους ιστορικούς ως «βασιλεία των ένθουσμένων» τους όποιους η φλογερή βασίλισσα ήξερε να δολέγη μεταξύ των άρσενων ενήνων της Αγγλίας. Έν τούτοις ο μέγας Βολταίρος την δικαιολογεί: «Είχε βέβαια ένθουσμένους, λέγει, αλλά κανίνα δεν ένθουσε με ζήνια της Αγγλίας. Ο Αγγλικός λαός ένπνεξε ο πρώτος ένθουσμένος της.» Οι επάφαντοτεροι των έρασιών της ήσαν πρώτα ο Ροβέρτος Ντουίντλν, κόμης του Λέστερ και έπειτα ο Ροβέρτος ντ' Ερβέ, κόμης του Έσοξ. Ο πρώτος ήτο πλάσμένος για να διαδραματίσει πρόσωπο περίλημπο στο παλάτι βασιλείας φιλάρεσκης, πού δεν έχορτανε από θρημίδια. Ο Ροβέρτος Ντουίντλν ήταν άρσενος άντρος, με θελκτικές τρόπους, με χαρακτήρα ελλύγιου, με συνείδηση έλαστική και ίσους για κολακεία. Έπομένως δεν ήταν δυνατόν να υπή ένπίτη. Η Ελισσάβετ τον άγάπησε σαν τρελλή. Πλεόντ, τιμές, άξιώματα όλα στή δίδθεσι του άγαίου φίλου της. Και ο κόμης του Λέστερ έγεινε σιγά — σιγά τόσο ισχυρός, ώστε ο λαός τον έλεγε «καθ' όλη της Αγγλίας». Με τον καιρό όμως ο Ντουίντλν έβρισε μεγαλύτερες φιλοδοξίες μέσα του. Γιατί να μη γίνη και νόμιμος σύζυγος της βασίλισσας; Γιατί να μη στεγθή βασιλείς της Αγγλίας. Άνοτυώς όμως γι' αυτόν ένπνεξε ένα εμπόδιο: η γυναίκα του. Πώς ν' άπαλλαγί από τη γυναίκα του; Ο άίσιατος κόμης, χωρίς να λέβη τη συγκατάθεση της βασίλισσας φίλης του, άπληκτισμένη την κόμηση στο άνω της ηλικίας της. Εινε έλεύθερος πιά, αλλά έκανε κακά τους λογαριασμούς του. Η Ελισσάβετ δεν θέλει να έπαβληθί στο συζυγικό δεσμό, θέλει να εινε έλεύθερη και να βασιλεύει από επάνω στο έκατομύρια των ένπκων της. Και ο κόμης από την άπληστία του ρίχνεται σε όργια και μια βραδεία βίαιοκται μεριερωμένος σε μια άπόμην συνειρία του Λονδίνου.

***

Βρισκίμαστε στο 1586. Στ' άνάκτορα ένπηρεί ο νεαρός Ροβέρτος ντ' Ερβέ, κόμης του Έσοξ. Εινε μόλις 21 έτους και έχει άριστέουση στην πολύνεκτη μάχη του Ζούιην. Η βασίλισσα εινε πολύ μεγάλη τότε στην ηλικία, και όμως νέος έρωσ φλογίζει την καρδιά της. Διορίζει τον Ροβέρτο της μέγαν οσανλάρχην, στρατηγού του Άπλικού και σε μια λομπη τελετή του φορέι με τα ίδια της τα χέρια το παράσημο της περικνημίδος.

Αλλά ο Έσοξ δεν είχε τον χαρακτήρα του προκοχόν τεν Λέστερ. Δεν ήτο πλάσμένος για αλλικός, δεν ήξερε να περιποιήται, να λυγίρη τη μέση και καρμιά φορά η ελικρινεία του έσπαζε την έθιμοτυπία της αλλής και έκανε πράξεις που έξέδωγαν τους άλλους αλλικούς η μάλλον τους αλλεκολάκας. Μια μέρα, σ' ένα άνακτορικό συμβούλιο, ο κόμης είχε γνώμη διαφορετική από της Βασιλείας. Έβαλε όλο τα δονατά του για να την πείση και επειδή δεν το κατώρθωσε, της έγύρισε περιφρονητικά τη ράχη. Η Βασίλισσα θυμώνει, οπκώνεται και ραγίζει τον Έσοξ. Τρέμοντας από θυμό, του δείχνει την πόρτα, φωνάζοντας τα λόγια του πατέρα της Έρρίκου του Η':

— Πήγαινε, κερμάσου!
Ο κόμης χλωμός από το συνάισθημα της θανάσιμης προσβολής, φέγει το χέρι στή λαβή του ξίφους. Γρήγορα όμως μπαινει στή μέση ο παρευρισκόμενος εκεί στάλαρχος και έτσι η Ελισσάβετ γλυτώνει τη ζωή της. Όλοι ένπισεφαν ότι ο Ροβέρτος ήταν πιά χαμένος, αλλά η Βασίλισσα ήσυχν τώρα διατάζει.

— Αφήστε τον να φύγη.
Ο κόμης του Έσοξ ταξειδεύει στή Γαλλία. Από κει στέλνει στή Βασίλισσα την παρητιπία του από κάθε άξίωμα και από τη θέσι του στην... καρδιά της. Αλλά η Ελισσάβετ τώρα καταλαβαίνει πόσο άγαπή το Ροβέρτο της. Η άπουσία του δοναμώνει τον έρωτά της

και με γράμματα βοτηνημένα στο δάκρυα τον παρακαλεί να έντορβήρη κοντά της. Ο Ροβέρτος ύπακούει, μπαινει πάλι στο άνάκτορα και η έρωτευμένη βασίλισσα τον περιβαλλει με τείας και μεγαλετέρας τιμές. Αλλά ο έρασιός, που άρχίζει τώρα να φοβάται τις ραδιουργίες των έχθρών του, έντομολογείται τους φέβους του στην Ελισσάβετ. Και έκεινη του χαϊδεύει προστατευτικά το λεφάδι και του περιά το δάκτυλο ένα έξαίσιτο δακτυλίδι:

— Μη φοβάσαι, άγαπη μου, του λέει, ότι έθιπτε και να εμπίβη μεταξύ μας, σίην πιο χροίση περίστασι της ζωής σου, στείλε μου το δακτυλίδι αυτό. Θα τα κερμονήσω δια και θα σε σώσω...

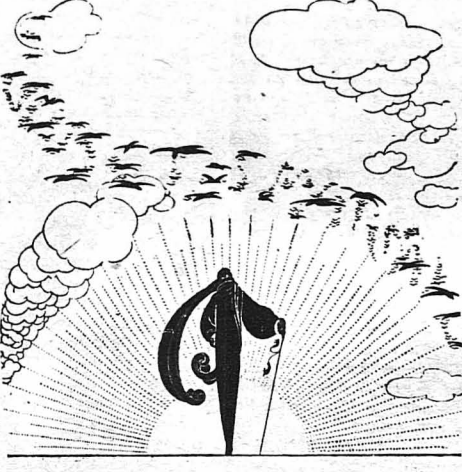

***

Και έτσι περνοσαν τα χρόνια. Είμαστε στο 1598. Η Ελισσάβετ εινε 65 έτων. Ο Γερμανός περιηγητής Παύλος Έντσερ πού την ειδε την ίσχη ένεινη την περιγράφει έτσι: «Είχε το πρόσωπο άσπρο και μακροτό, αλλά γεμάτο ζωωματιές, τα μάτια μικρά, μαύρα και γλυκά, τη μέση λίγο κομπωτική, τα χείλη οριγμένα. Φορέσε σκευασία από μεγάλες πολύτιμες πέτρες, ξανθή περσοί και μικρό χρυσο στέμμα. Σύμφωνα με την Αγγλική συνήθεια της εποχής, — πού έπέβηλε η παντρεμένη να σκεπάζουν το στήθος, η περβένες όμως τα το άφηνον γυμνά — Η Ελισσάβετ άβηνε ντεκολιέ και έκρημοσε γύρω στο λαιμό της χρυσο άλυσίδα με πολύτιμες πέτρες. Μακρής, άπορος βασιλικής ρανέτας έσκέταζε τους ώμους της. Έβδιδε μεγαλοπρεπώς και συνριλιόσε με τις πρεβεντες σε τρεις γλώσσες: Αγγλική, Γαλλική, η Ιταλική... Ητο μια έπιβλητική ροσθή, περδ τα ένθουσέντε χρώνα της.»

Στο μεταξύ ο Ροβέρτος του Έσοξ είχε μεθώσει από φιλοδοξία. Έουχαίνετο και έκορσίδετο τη Βασιλεία. Μιλώσε γι' αυτή περιφρονητικά. Τα λόγια του έπληγαν βαρεία τη φιλοτιμία της Ελισσάβετ η οποία με όλα της τα γράμματα είχε την άδυναμία να πιστεύη πως εινε άρσενος. Ο Ροβέρτος νομίζει τέλος ότι ήθε ο καιρός ν' άνατρήρη το καθούσας. Αρχίζει οχετιές διαπραγματεύσεις με το βασίλεια της Σκωτίας. Ίδνα βο τον ΣΤ'. — το γνήθ της άποκεφαλιούσιος Μαρίας Στουαρτ — και έντοιμίζει επανάστασι. Τα κήνημα ζεσά οίς 8 Φεβριερίου 1601 και άποτυγχάνει οικηρά. Η Ελισσάβετ σίην περιτοαση στή δειχγει όλη την άταραχία της. Σύμφωνη με τον περβουθυπερργό της, διατάζει να ισοχθεθί όμείως σε διαν ει επάφοντοτεροι συνωμώται. Ησαν δε αυτοί έτοι: Ο κόμης Ροβέρτος του Έσοξ και ο κόμης του Σέτθερμπου. Το δικαιοτήριον είχε συγχροηθεί από 25 δικαίτους της Αγγλίας. Ο άνδρής εν Ισπανία σιγατίως, κατακλιτής της μιάς των Αζόρων νήων και τριών δικροτών, δεν έδειχθ δουτοχώς άνδράτιος του παραλθόντος του και της προσδοκίας φίλων του Άπελογόθη οικηρώς, με προσπαθία να παρασάση τον έανότ του άδού και ένόχους άλλους τους άλλους. Η ένοχη του Έσοξ ήτο πιο άλοφάνερη και το είδικό δικαιοτήριον κατεόκασεν αυτόν εις θάνετον δι' άποκεφαλιουον!

Από τη στιγμή που έβγήκε η άπ' όπιον άρχισε τρομερό ψυχικό μαρτύριο για την Ελισσάβετ. Η θέση της ήταν δεινή. Έκινώσε τον οικτο. Έταλαντεύετο μεταξύ του καθήκοντος και του αίσθηματος. Η πάλη πού γινότανε μέσα της κούτισε πολύ. Με τρεμάμενο χέρι έπαιρνε την πένη να επικυρώση τη θανατική καταόκη και την πετούσε μακριά, και πάλι την έπαιρνε και πάλι την πετούσε. Εζύγιζε στο νού και στην καρδιά της τις πράξεις του Ροβέρτου και τον εθρισκε όχι μόνο έννοχο, αλλά και με πείσμα έπιμένοντα στην έννοχη του. Δεν είχε το δακτυλίδι της σωτηρίας, το δακτυλίδι πού του είχε η ίδια περσεί στο δάκτυλο σε μια στιγμή γλοκειάς άγνης! Γιατί λοιπόν δεν της το έστειλνε, να ζήτηση άκρόσας και να δικαιολογηθί; Περιφρονούσε λοιπόν, τη συγγάμη της; Και η φιλοτιμία της Ελισσάβετ έξεγειρετο και ως βασίλισσας και ως γυναίκας. Οι γύρω της αλλικοί, άπονόδοι έχθροι του δουτονημένου κόμης — σφοδρά ήταν τότε τα πόδη στην Αγγλία — διαβεβαίωναν τη Βασίλι-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Μεγάλη Βρετανία παράγει 45.000 τόννους σάπωνος εβδομαδιαίως. Τα εργατόσια μόνον του Λονδίνου παράγουν 4.000 τόννους εις τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα.

Τὸ ἀρχαιότερον δέντρο τοῦ κόσμου βρίσκεται, ὅχι στὴν Ἀφρικὴν ὅπως νομίζουν, ἀλλὰ στὰ Μεξικὸν. Ἐχει ὕψος 120 ποδῶν καὶ ἡλικίαν 8.000 ἐτῶν !...

Τὸ μεγαλύτερον γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἱστορία, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρετέθη τὴν 18ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1889 στὸ Παρίσι ὑπὸ τοῦ Κρότους τοῦδς δμ. ὑπαλλήλους. Παρεκάθησαν σ' αὐτὸ 40.000 δημόσιοι λειτουργοὶ ! Διὰ τὸ μαγεῖον τῶν διαφόρων φαγητῶν ἐχρημάσθησαν 75 ἀρχιμάγειροι καὶ γιὰ τὸ σερβίρισμα 13.000 σερβίτοροι.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σαίκοπη δύναται νὰ προσφερῆ εἰς τὴν ἀγκυρὰν γλώσσαν εἰς 4.000 διαφόρους τρόπους ὃ ἴδιος ὁ ποιητὴς τὸ ἐπέφερε κατὰ εἰκοσι διαφόρους τρόπους.

Οἱ Ἀγγλο-Σάξωνες κατέχουν τὸ ἕν τρίτον τῆς γῆς.

Τὸ πελώριον ξενοδοχεῖον τοῦ ὕψους «Πενουλβανία» εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἔχει 2.200 δωμάτια, καὶ ἐκδίδει ἐκδόσιν πρωτῶν ἰδικῶν του ἐφημερίδα, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ πελάται διαβάζουν διὰ ἀφορὰ τὸ ξενοδοχεῖο, τὴν κίνησιν του κ.τ.λ.

Ὁ σάπων ἐφευρέθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Γαλατῶν πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν. Κατοικοῦντο δὲ ἀπὸ τὸ πάχος τῶν αἰγῶν καὶ ἀπὸ τὴ στάχιν τῆς ξύσης.

Μία πορτοκαλί στὴν Καλιφόρνια παράγει ἑτησίως 20.000 πορτοκάλια !

Σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν 14 ἑκατομύρια Ἑβραῖοι. Μόνον στὴν Παλαιστίνην κατοικοῦν 125.000.

Περιοσόερο τῶν δύο χιλιάδων ἀστέρων δὲ μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἡ κόμη ἐνὸς ἐμήρου ἔχει 129 - 150.000 τρίχες !

Τὸ κράτος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξωδέτει ἑτησίως 10 ἑκατομύρια γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς.

Ὁ μεγαλύτερος κῶδων τοῦ κόσμου εἶνε ὁ τῆς Μόσχας ὅστις ζυγίζει 198 τόννους.

σα διὸ ὁ κόμης τοῦ Ἑσοεξ ἔλεγε εἰς προτιμῶδες τὸ θάνατο, παρὰ δὲ ζήτησιν ἔλεος. Καὶ ἄκομψ διὸ ποτὲ ἡ Βασιλοῦσα δὲν θὰ ἦταν ἀφοπλῆ ἐνὸς ἐκείνου θά ζούσε... Ἡ Ἑλισσάβετ ἐπέγραψε... Ἀλλὰ ἀπὸ τῆ μιᾶ στιγμῆ στὴν ἄλλη μποροῦσε νὰ φανῆ τὸ δαχτυλίδι τῆς σωτηρίας... καὶ ἡ Ἑλισσάβετ ἀνέστειλε τὴν ἐπιπέλο τῆς ἀποφάσεως. Ἀλλὰ τὸ δαχτυλίδι δὲν φαινότανε... Τέλος, πνίγοντας τὴ φωνὴ τῆς καρδίας τῆς, ἔδωκε τὴ διαταγὴ τῆς ἐκτέλεσεως...

Ἦταν ἕνα κρῶ χειμωνιτικῶ πρωτὶ στὶς 25 Φεβρουαρίου 1601. Δεμένος διουθάνγκω ὁ Ροβέρτος ντ' Ἐρβέ, κόμης τοῦ Ἑσοεξ, ὠδηγήθη στὸν Πύργο καὶ ἀποκεφαλίσθη με τοκευθῶν. Ἦταν τότε 34 ἐτῶν. Ὁ τραγικὸς θάνατός του ἐπροξένησε σὲ δὴν τὴν Εὐρώπην τρομερῆ ἐντύπωσιν καὶ ἀγανάκτησιν στὸν Ἀγγλικὸ λαόν...

Πέρασαν τρία χρόνια. Ἡ κόμψσα τοῦ Νότιγκαμ, γυναῖκα ἐπιφανοῦς ἀνδρός ὁ ὁποῖος ἐπρόσφερε πολλὰς ὑπηρεσίας στὴν Ἀγγλία, ἐξάφην ἀρρώστισσε βαρεῖα. Ἐπειδὴ ἐνιωθε νὰ πλησιάζη ὁ θάνατος τῆς, ἐζήτησε νὰ ἰδῆ τὴ βασιλοῦσα καὶ με δάκρυα τῆς ἐξομολογεῖται ἕνα μυστικὸν καὶ τῆς δίνει ἕνα πολύτιμον δαχτυλίδι. Ἦταν τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ἑσοεξ. Ὅταν ὁ δουστακὶς κόμψς ἦταν στὴ φυλακῆ, τῆς εἶχε δώσει τὸ δαχτυλίδι νὰ τὸ φέρῃ στὴν Ἑλισσάβετ ζυῶντας χάρι. Ἡ κόμψσα οὖν Νότιγκαμ ὑπεσχέθη νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλ' ὁ σύζυγός τῆς δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ὁ Ροβέρτος ἦτο θανάσιμος ἐχθρός καὶ ἔπρεπε νὰ πέθῃ.

Συμῶστε με, ἐκλαίγει ἡ κόμψσα φιλῶντας τὰ χέρια τῆς Βασιλοῦσας. Συμῶστε με ! Ἐγὼι κολασμένη. Σὲ μένα ὀφείλεται ὁ θάνατός σου. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀκούσω τὸν ἄντρα μου.

Καὶ ἡ Ἑλισσάβετ δακρυομένη :
— Ὁ Θεὸς ἄς σὲ συχωρῇ. Ἐγὼ ποτὲ.

Ἡ κόμψσα Νότιγκαμ πέθανε. Σὲ λίγες μέρες τὴν ἀκολούθησε καὶ ἡ Βασιλοῦσα Ἑλισσάβετ. Στὶς τελευταῖες στιγμῆς τῆς φιλοῦσε τροφῶν τὸ δαχτυλίδι.

Ἀπὸ τὴ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία ὁ ἐξοχος συνθέτης Δονιζέτι ἐνεπνεύσθη τὸ μελόδραμα τὸ «Ροβέρτος ντ' Ἐρβέ». Πολλὰ Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά μυθιοστορήματα καὶ τρεῖς τραγωδίαι ἔχουν ἐπίσης ὑπάθει τὴν ἱστορία ποῦ διηγηθήκαμε.

Ἰστωριολόγος

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ

Ο ΑΛΗΣ ΣΤΗ ΔΡΑΜΠΑΤΟΒΑ

Μία ὑπόγεια λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Ἀῖη-Πασσᾶς, ἡ κυρὰ Βασιλικὴ καὶ ὁ Ἀράπης. Μὲ τὸ χαντζερί στὸ χέρι. Ὁ πευ ὁ σκάβος προτιμᾷ νὰ τοῦ κέψουν τὸ κεφάλι. Ἐνα δάκρυ τῆς Βασιλικῆς. Τὰ ψάρια τῆς λίμνης.

Μιὰ ἀπὸ τίς ποιητικώτερες ἐξοχές τῶν Ἰωαννίνων εἶνε καὶ ἡ Δραμπάτοβα. Αὐτὴ καὶ τὸ γειτονικὸ Μελίτσι εἶνε τοῖα γραφικὰ, με πλατάνια, νερὰ χρυσταλλίνα, ἐξοικλήσια ποῦ συγκεντρῶνουν πυκνοὺς τοὺς πανηγυριστὰς ὄλο τὸ καλοκαίρι. Οἱ Γιαννιώτες ἔχουν καὶ τὸ σχετικὸ δίστιχο :

«Μελίτσι καὶ Δραμπάτοβα, τὰ δύο κρυονέρια
Μὲ κῆνια καὶ λουμόνησα μῆνα καὶ τὸν πατέρα»

Τόση ὁμορφία τῶν μερῶν αὐτῶν. Τὸ Σλαβικὸ ὄνομα τῆς Δραμπάτοβας Ἑλληνιστὶ σημαίνει «ἀριστο νερό». Βρίσκεται στὰ Β.Α. τῆς περιφέρειας λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, κάτω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μιτσικέλι, 20 λεπτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Τὸ ἄφθονο καὶ κρῦο νερὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς βγαίνει ἀπὸ τὸ βάθος βράχου ποῦ σχηματίζει μικρὸ θολωτὸ σπήλαιον, ἀπὸ μιὰ τρύπα ποῦ μοιάζει σὺν στόμα φρούνου. Ἀπὸ καὶ τὸ νερὸ σχηματίζει ποτάμι καὶ πάει νὰ χυθῆ ττὴ λίμνη. Ἡ σπηλιὰ καὶ τὰ νερὰ ποῦ βγαίνουν ἀπ' αὐτὴ, στὸν καιρὸ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ἰσκιώνονταν ἀπὸ πανύψηλα ἔλατα καὶ πυκνὰ πουρνάρια. Μέσα στὸν παράδεισο αὐτὸν ὁ ρομαντιστὸς τύραννος εἶχε κτίσει ἕνα ὄρατο κῖοσκ. Ἐκεῖ ἐπήγαινε νὰ περᾶσθ λίγον καιρὸ κάθε καλοκαίρι, πέρνοντας μαζί του καὶ τὴν ἀγαπημένην του Βασιλικὴ. Τὸν συνώδεον ὅμως πάντοτε καὶ ἕνας γιγαντόσωμος Ἀράπης, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀριστος ἀθλητῆς, σκοπευτῆς καὶ κολυμβητῆς.

Ὁ Ἀλῆς δὲν εἶταν μόνον πουνηθὸς καὶ φιλόσοπος, ἀλλὰ καὶ προνοητικὸς. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἔπρεπε ὄλο τὰ μέτρα του γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ὁ Ἀράπης τοῦ ἤτανχορῆσιμος, γιὰ τὸ Ἀλῆς δὲν ἤξερε κολυμπᾶ. Ἐπομένως, ἀν ἀναποδογυρίζονταν ἡ βάρκα, ὅταν περνοῦσαν τὴ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων, θὰ εἶχε κῆποιον νὰ τὸν σώσῃ.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐκδρομῆ συνέβη τὸ ἐπεισόδιο ποῦ θὰ διηγηθοῦμε.

Ὁ Ἀλῆς, ἡ Βασιλικὴ καὶ ὁ Ἀράπης ἐφθάσαν καλὰ στὴ Δραμπάτοβα. Τὸ ἔρωτικό ζευγάρι, ἀφοῦ ἐγεμνῆσαν στὸ κῖοσκ, ἐβγήκε περίπατο γύρω. Πίσω ἐρχότανε ὁ σωματοφύλακας. Στάθηκαν κοντὰ στὴν πηγὴ καὶ ἡ Βασιλικὴ εἶπε :

— Δὲ σοῦ φαίνονται, Πασσᾶ μου, πολὺ λιγοστὰ τὰ νερὰ ἐφέτος; Γιατί τίχα ;

Πραγματικῶς, τὸ στόμα τῆς πηγῆς ἐμαυρίζε σὺν τὸ στόμα τοῦ Ἄδου. Ὁ Ἀλῆς ἐπλησίασε στὴν τρύπα γιὰ τὰ κοιτάξῃ μέσα καὶ τὰ μορῆσθ νὰ ἐξακριώσῃ τίποτα. Ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἰδῆ παρὰ μόνον νερὸ. Ὁ Ἀλῆς διέταξε τότε ν' ἀνάψουν λυχνάρια καὶ ἐνάλεσε τὸν Ἀράπην κολυμβητῆ :

— Γύστου ἀμέσως, τὸν διέταξε, ἔμπα μέσα καὶ ψάξε, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ βρῆς.

Ὁ δουστακὶς σκλάβος γυμνῶθηκε, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ μπῆ. Ἐτρεψε σὰ ζαγάρι ἀπὸ τὸ φόβο του. Τότε ὁ Ἀλῆς θύμωσε. Τυλίγει γύρω στὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ πολύτιμον γομπολότι του κομμακότο ἀπὸ 31 ἀνισα μεγάλα μαργαριτάρια καὶ δυὸ σμαράγδια καὶ με τὸ δεξιὸ χέρι τρυφῆ ἀπὸ τὸ χρυσοκέντητο σελάγι του τὸ περίφημον Μπέλ Χαντζερί τοῦ ὁποῖου τὴν κοβὴν ἐστόλιξε ἕνα σπανιώτατο γιὰ τὸ μέγεθός του διαμάντι ποῦ τὸ εἶχε ἀγοράσει πολὺ ἀκριβὰ στὴν Πρέβεζα ἀπὸ τὸν περιπλανώμενον τότε Βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουσταῦ Ἀδόλφου. Βγάθει λοιπὸν τὸ δίκικο αὐτὸ χαντζερί καὶ λέει στὸν Ἀράπην :

— Ὅρε, πάρε τὸ λυχνάρι καὶ ἔμπα ἡ ἄλλοιῶς σοῦ κόβω τὸ κεφάλι !

Ὁ σκλάβος παρακαλοῦσε τρέμοντας, ἀλλ' ὁ τύραννος κρατοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ φονικὸ ὄργανον. Καὶ ὁ δουστακὶς ἄνθρωπος ἀποφασίζει νὰ μπῆ στὴ σπηλιὰ. Ἀλλὰ μόλις μπῆκε, ἀμέσως βγαίνει καὶ τρέμοντας καὶ λαχανιάζοντας πέφτει στὰ πόδια τοῦ κυρίου του λέγοντας :

— Κόψε με, πασᾶ μου, κόψε με παρὰ νὸ μῶ ἐκεῖ μέσα στὴν κόλαση !..

Ἡ Βασιλικὴ συγκινημένη τὸν ἐρωτᾷ :
— Μὰ τί εἶδες λοιπὸν ἐκεῖ μέσα ποῦ προτιμᾷς νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι σου, παρὰ νὰ προχωρήσῃς βαθεῖα ;

— Ἄχ, κυρὰ μου, Ἄδην καὶ κόλαση καὶ θάλασσα μαύρη !..

Ὁ Ἀλῆς σκέφθηκε λίγο, εἶδε κ' ἕνα δάκρυ ποῦ ἔτρεπε νὰ πέσῃ στὸ βλέφαρον τῆς Βασιλικῆς καὶ ἄφησε τὸ σκλόβο του νὰ τῆσῃ :

— Καλὰ, ὄρε, καλὰ...
***

Εἶδε λοιπὸν «θάλασσα μαύρη» μέσα στὴ σπηλιὰ ὁ Ἀράπης. Πραγματικῶς ὑπάρχει ἐκεῖ ἐσωτερικὴ λίμνη. Στὸς μεταγενεστέρους χρόνους διάφοροι περιηγητὰι θέλησαν νὰ βυθομετρήσουν τὴν ὑπόγεια αὐτὴ λίμνη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ἡ βολίς δὲν εὗρηκε κάτω. Φαίνεται δὲ διὰ τὰ παλὰ χρόνια εἶχε καὶ πολλὰ ψάρια ἡ λίμνη τῆς Δραμπάτοβας, πέστραφες καὶ ἄλλα. Τώρα πιά δὲν ὑπάρχουν.

Ὁ Φυσιολόγος

